

Sygn. akt II UK 289/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku S. C.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w [...]

o ustalenie stopnia niepełnosprawności o prawo do karty parkingowej, o prawo do
zamieszkiwania w oddzielnym pokoju,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 25 czerwca 2019 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt XIII Ua [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. przyznaje radcy prawnej J. Z. od Skarbu Państwa –
Sąd Okręgowy w W. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej
udzielonej wnioskodawcy w postępowaniu kasacyjnym 120 zł
(sto dwadzieścia) podwyższone o stawkę podatku od towarów
i usług.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. C. odwołał się od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w [...] zaliczającej go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2018 r. oddalił apelację wnioskodawcy wniesioną od wyroku

Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 marca 2017 r., w którym oddalono odwołanie ubezpieczonego.

Skargę kasacyjną oparto na zarzucie naruszenia art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1260) i art. 286 k.p.c. Wnioskodawca domagał się przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w niniejszej sprawie istotne zagadnienie prawne, a mianowicie czy użyte w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1260) pojęcie „znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się” osoby niepełnosprawnej w stopniu znacznym lub umiarkowanym należy interpretować w obecnym stanie prawnym przez odniesienie do warunku legitymowania się niepełnosprawnością w stopniu umiarkowanym (lub znacznym) z przyczyn ortopedycznych albo traktować tylko jako samodzielną oraz równorzędną przesłankę do przyznania prawa do karty parkingowej i wymagającą w ten sposób sformułowania w opinii biegłych lekarzy o specjalnościach adekwatnych do schorzeń mających wpływ na sprawność ruchową wnioskodawcy bądź odwołującego się. Dalej, w stanie prawnym przed dniem 1 lipca 2014 r. warunkiem uzyskania przez osobę niepełnosprawną o obniżonej sprawności ruchowej, kierującą pojazdem samochodowym karty parkingowej było posiadanie wydanego przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności orzeczenia o zaliczeniu do znacznego, umiarkowanego lub lekkiego stopnia niepełnosprawności i o przyczynie niepełnosprawności z kodu R lub N.

W ocenie wnioskodawcy skarga kasacyjna skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż naruszenie przez Sąd drugiej instancji wskazanej w podstawach kasacyjnych normy prawa procesowego, to jest przepisu art. 286 k.p.c. miało istotny wpływ na zastosowanie przepisów prawa materialnego. Biegły sądowy, chirurg - ortopeda, powołany w postępowaniu apelacyjnym, stwierdził, iż odwołujący się S. C., nie jest osobą o znacznie ograniczonej możliwości samodzielnego poruszania się, zatem nie spełnia przesłanek do otrzymania karty parkingowej, o których mowa w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym. Następnie odwołujący się wniósł na piśmie prawidłowo sformułowane zastrzeżenia i wątpliwości co do powyższej opinii, jednakże Sąd

drugiej instancji zaniechał wezwania na rozprawę biegłego lekarza - ortopedy, mimo, że przedłożona w sprawie opinia pisemna wymagała dodatkowych wyjaśnień co do faktów wskazanych w zastrzeżeniach do opinii tego biegłego, co niewątpliwie miało istotny wpływ na ocenę przez Sąd orzekający w drugiej instancji stanu faktycznego i w konsekwencji na treść wydanego w sprawie rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa do karty parkingowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Przedstawione zagadnienie prawne nie ma charakteru istotnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że nie można dokonywać wykładni przepisów w sposób prowadzący do tego, że pewne ich fragmenty okażą się zbędne (zakaz wykładni *per non est*). Z art. 8 ust 3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym jednoznacznie wynika, że nie każda osoba zaliczona do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności ma prawo do karty parkingowej. Ustawodawca limituje, że uprawnienie to przysługuje tylko w wypadku znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się. Podzielając punkt widzenia skarżącego należałoby konsekwentnie przyjąć, że prawo do karty parkingowej przysługuje każdej osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia bez względu na przyczynę niesprawności (argument z art. 3 ust. 3a pkt 2 ustawy). Tego rodzaju wykładnia jest w oczywiste błędna. Skoro w art. 6b ust 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych zastrzeżono, że w orzeczeniu powiatowego zespołu ustala się wskazanie dotyczące spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 i 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym - przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w razie ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna) – to oczywiste jest, że zgodnie z przywołanym przepisem

przesłanką tą jest również stwierdzenie, iż niepełnosprawny ma znacznie ograniczoną możliwość samodzielnego poruszania się. Sugerowany przez skarżącego wynik wykładni wskazanych przepisów prowadziłby do wniosku, że wskazany warunek nie miałby żadnego znaczenia prawnego.

Przedstawione rozważania mają tylko jeden cel. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania nie z uwagi na podniesienie przez stronę zagadnienia prawne, ale tylko wówczas gdy ma ono charakter „istotny” (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Status ten posiadają zagadnienia, które mimo użycia podstawowych dyrektyw interpretacyjnych nie są jasne, co uzasadnia interwencję Sądu Najwyższego. Zagadnienie podniesione przez skarżącego właściwości tego rodzaju nie posiada. Wynika to z tego, że bez trudu intencję ustawodawcy można odkodować, a przekaz normatywny przy wykorzystaniu podstawowych reguł wykładni nie prowadzi do rozbieżnych konkluzji.

Nie można też uznać, że w sprawie doszło do oczywistej obrazy art. 286 k.p.c. Po pierwsze, przepis ten nie nakłada na sąd obowiązku ale możliwość zażądania ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie. Po drugie, złożenie zastrzeżeń do opinii przez ubezpieczonego nie zawsze obliguje Sąd do kontynuowania postępowania dowodowego. Po trzecie, zarzut naruszenia art. 286 k.p.c. w istocie zmierza do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd odwoławczy, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.), po czwarte, art. 286 k.p.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy skargi kasacyjnej, gdyż odnosi się do postępowania przed sądem pierwszej instancji. Aby podnieść tego rodzaju zarzut w skardze kasacyjnej art. 286 k.p.c. należało powiązać z art. 391 § 1 k.p.c., a tego skazany nie uczynił.

Powyższe uwagi krytyczne mają znaczenie, jeśli weźmie się pod uwagę, że kategoria prawna, do której odwołuje się wnioskodawczyni, została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafności skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sądu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych

podstaw zaskarżenia. Mając na uwadze wskazany wyznacznik trudno twierdzić, że Sąd Okręgowy w sposób oczywisty naruszył art. 286 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi racjami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. Przyznał też pełnomocnikowi wnioskodawcy wynagrodzenie za reprezentowanie go w postępowaniu kasacyjnym z urzędu.

[aw]